

Příběh z 2. světové války

Když vypukla 2. světová válka moje rodina žila v domě ve Studnicích. Studnice se nacházela poblíž vojenské střelnice, a proto přišlo nařízení, že se všichni musí vystěhovat. Do měsíce si všichni obyvatelé Studnic museli najít náhradní bydlení. Rodiče měli malé hospodářství, ale vše museli nechat na místě, včetně dobytka. Vzali si jen pár drobností a povlečení.

Tatínek našel podnájem u cizích lidí v Pustiměři. Vlhký byt ve sklepě, jedna místnost a předsíň. Do tohoto se nastěhovala celá rodina dva dospělí a tři děti. Němci dávali práci, a tak tatínek pracoval na poli a my děti chodily do školky.

Za války měli Němci ve dvoře na statku válečné zajatce. Ke konci války se pár místních občanů domluvilo s Němci, aby jim mohli nosit jídlo. Moje maminka jim tam skromně i s dětmi nosila skrojek chleba, polévku. Polévku Němci slévali do velkého hrnce a pak dávali vděčným zajatcům.

Před koncem války měli Němci až k Vyškovu dělostřelecká hnízda. Denně byl nálet na Pustiměř. Nás děti vodily do školky okolo vybombardovaných a hořících trosek domů. I tak po náletech jsme chodili do školky. Jednou byl zase nálet a my jsme se schovávali ve sklepě. Na dům spadla bomba, která nevybuchla, rozpůlila se. Půlka vlétla sousedovi do vrat, půlka bomby zůstala v příkopě před domem. Tlaková vlna zničila střechu a vyrazila dveře od sklepa, kde jsme se schovávali. Ženy se modlily, děti brečely a tatínek se našťoval, řekl, že to zajistí jinak.

Šel za místním zbohatlíkem, který měl betonový kryt. Prosil ho, aby se v něm mohla schovat alespoň jeho žena s dětmi. Se zlou se ale potázal. Zbohatlík mu nadal a řekl mu: „Nadělali jste si spratků, tak se o ně staréte.“ A tatínka vyhodil.

Možná osud, možná boží mlýny, kdo ví. Za dva dny vyšel před svůj dům na zápraží a odstřelovač ho zastřelil. Jeho manželka po jeho smrti dovolila, aby se mohli v bunkru schovat i ostatní.

Naproti statku, kde měli Němci válečné zajatce, bydlela teta Františka. Jednou v noci někdo klepe na okno. Byl to ruský zajatec. Utekl a prosil o šaty, chtěl přejít frontu. To se mu nakonec podařilo. Ruským velitelům označil místa, kde se Němci schovávají a kde mají palebné pozice. A v poledne byl Pustiměř osvobozen. Takže vlastně moje teta pomohla k osvobození.

Příběh byl zpracován dle vzpomínek pana Antonína Pokludy.